

ler skulde vise sig at have en uforholdsmæssig Styrrelse i Forhold til Diemedet, maa der kunne anvendes af denne Overflod til andre henfigtsmæssige Formaal. Denne Bemærkning skulde Mindretallet slet ikke have fundet sig foranlediget til at fremkomme med i Betænkningen, naar Flertallet ikke forud havde sagt, at disse Midler „udelukkende“ skulde anvendes i dette Diemed, thi Mindretallet ansaa det naturligvis for noget ganske Overflødig. Forresten anser jeg det for at være en lignende Svagheit som den, der, det indrømmer jeg, findes i Mindretallets Forslag til § 2; men jeg siger, at det er lige saa godt en Svagheit, naar Flertallet eller Regjeringen tror, at de ved denne Lov bør binde Nøgisdagen i kommende Aar. Mindretallet kan ogsaa godt være med til, at disse Midler indbrages i den i Paragrafen nævnte Fond, naar § 1 bliver bibeholdt, eller med andre Ord, naar det udtrykkelig udtales i Begyndelsen af Loven, at disse Midler indbrages under den lovgivende Magts Omraade. Saa siger den ærede Ordfører, at Flertallet er i Overensstemmelse med Ministeriet, og at der ikke har været nogen anden Mening tilstede end den, at disse Midler stode under den lovgivende Magts Omraade og skulde fremdeles staa derunder, men at det ikke var noget godt Lovsprog, at det ikke var rigtigt at udtale, at Midler, der allerede ere under Lovgivningsmagten, nu indbrages derunder. Dertil maa Mindretallet tillade sig den Bemærkning, at efter vor Erfaring har den lovgivende Magt i sin Helhed hidtil Sntet havt med disse Midler at gjøre. Nøgisdagen har, saa vidt Mindretallet veed, ikke bevilget en eneste Skilling af de Midler, som nu indbrages i denne Fond; men vi forstaa ikke, hvorledes det da kan siges, at det kun er en Omkringning af § 1 i et bedre Lovsprog. Nei, lad os sige det fuldt ud, saaledes at det er forstaaeligt, og lad os da vedkende os, hvad vi ville. Derfor den høitærede Regjering og Flertallet mener, at Midlerne nu ved denne Foranstaltning skulde indbrages under Lovgivningsmagten, saa sig det rent ud, saaledes at der er Andre, der kunne forstaa det, end Juristerne, lad det blive sagt saaledes, at Lægfolk ogsaa kunne se, hvad der menes. — Hvad angaar det Forslag, som Mindretallet har tilladt sig at stille til § 2, kunne vi vel vedkende os, at det i de fleste Tilfælde er urigtigt i en Lov at nævne, hvad der senere skal vedtages i en anden Lov; men det Tilfælde, der her foreligger, er ogsaa et meget sjældent Tilfælde, det er et Tilfælde, som næsten aldrig vil indtræde; thi vi mene dog vist, at, hvorledes man end vender og dreier det, bliver der et meget stort Fællesskab, naar Kjøbenhavn og Kjøbstæderne for deres Bedkommende ogsaa skulle ved en senere Lov tilpligtes at tilvejebringe Midler til den kirkelige Fond. Det er jo saa vel bekendt, at der fra den politiske Side, hvortil Mindretallet hører, altid har været lagt Vægt paa, at Lønningslovene for

Kjøbenhavn, Kjøbstæderne og Landet bleve vedtagne samtidig, at ogsaa Mindretallet maa anse det rettest i dette Tilfælde. Mindretallet erkjender, at der er stor Trang til, saa snart som muligt, om det endog skal ske særskilt, at faae det Forhold ordnet, som denne Lov omhandler; men Mindretallet kan dog ikke være med til at forhandle denne Lov uden i det Ringeste at høre en Udtalelse fra den høitærede Regjering gennem vedkommende Minister om, hvorledes den høitærede Minister har tænkt sig dette Forhold ordnet. Der er jo hidtil, saa vidt Mindretallet bekjendt, ikke forelagt Offentligheden Noget, som kunde indeholde en Tilfjendegivelse af, hvorledes den vilde stille sig med Hensyn til Kjøbenhavn og Kjøbstæderne, naar deres Midler engang skulde indbrages under denne Fond. Jeg holder altid af at sige, hvad jeg mener, og det vil jeg ogsaa gjøre med Hensyn til denne Lov. Efter Alt, hvad der er forhandlet om de kirkelige Midler, og hvad dertil hører, i en lang Række af Aar, er det ikke usandsynligt, at der, naar dette Lovforslag blev vedtaget, ved en senere Forhandling maatte kunde blive gjort den Paastand, at disse Midler, som nu allerede ere inde i denne Fond, ikke ere Midler, der henhellige til Landsbypræsternes Lønning alene, men at Midlerne ere Statens, og at det staar Staten som saadan frit for at anvende dem baade til Kjøbstadpræsterne og de kjøbenhavnske Præster, for saa vidt Midlerne strække til. Jeg siger, det var aldeles ikke umuligt, at noget Saadant ved en videre Forhandling om de eventuelle Love kunde komme paa Dm tale og endog kunde blive fremhævet med meget stor Styrke, og det er det, der har gjort, at Mindretallet i det Mindste har villet fremkalde en Udtalelse fra den høitærede Regjeringens Side; men Mindretallet kan heller ikke Andet end sætte Pris paa, at Bestemmelsen om denne Afgift bliver staaende i Loven. Det er dog altid en Tilfjendegivelse af, hvad der har været en foregaaende Nøgisdags og Regjeringens Mening, og skjøndt jeg ikke er Lektiser i den Henseende, forekommer det mig dog, at det ikke kunde være en saadan Plet paa Loven, at den jo nok kunde blive staaende. Den høitærede Ordfører gjorde en Bemærkning, som jeg i Ørigt godt kan finde rigtig, idet han sagde, at der lige saa godt kunde staa i Loven, at Afgiften ikke maatte være større. Jeg siger, ja det er berettiget, men hvis der ikke var Andet imellem os, vilde det være let til 3die Behandling at foretage en Reduktion, som i saa Henseende var meget betryggende for begge Parter's Tanke. Til § 3 har Mindretallet tilladt sig at foreslaa, at de Midler, som indbrages i de kirkelige Fonde, blive bestyrede af Finantsministeren. Mindretallet kan ikke Andet end anse det for det mest Rigtige, da disse Midler blive opkrævede i Amtstuerne og passere den Bei, som de Midler almindeligvis passere, som skulle forvaltes under Regjeringen, og Mindretallet maa afgjort være af